

Životopis pana Kopeckého

Život pana Kopeckého začal 19. 12. 1946, rok a půl po skončení 2. světové války. Narodil se doma, což bylo v té době normální. Dětství prožil na Dlouhé, tehdy ještě České Dlouhé, a byl 6. z 9 dětí.

Otec byl Čech a matka byla Němka, takže neměli moc peněz, a tak se těšil z maličkostí. V roce 1951, jako pětiletý, protože byl narozen v prosinci, nastoupil do dvoutřídky na Dlouhé, kde se učilo ve dvou třídách pět ročníků.

Od 6. třídy pak chodil do školy v Březové nad Svitavou. Na své dětství nevzpomíná jako na dobu bezstarostnou – po návratu ze školy děti musely mnohem víc než dnes pomáhat rodičům. Když jako kluci házeli ve škole křídami, šel domů se strachem, protože měl donést peníze za zničené křídly a říct si o ně doma se bál, neboť to pro jejich rodinu bylo hodně peněz.

Po základní škole chtěl studovat na SŠ technické a dopravní v České Třebové. Chtěl být strojevodoucím. Bohužel jej na školu nepřijali, pravděpodobně nevyhovoval režimu.

Nakonec se vyučil na odborném učilišti v textilní továrně v Brněnci, Vitce, kde později pracoval.

V roce 1965 nastoupil na vojnu v Písku. Rok a půl sloužil u vojenské kontrarozvědky. Jeho práce nezahrnovala výslechy, ale spíše sledoval, kam jedou cizí diplomaté. Nikdy se nedozvěděl, proč on byl u kontrarozvědky, ale jeho bratr byl v oddílu pro politicky nedůvěryhodné.

Doma pracoval zase ve Vitce v Brněnci. Neustále jej tlačili, aby vstoupil do KSČ. On však vytrval a do strany nikdy nevstoupil. I přes projevovanou zášť vůči režimu si práci udržel. Byl také dobrovolným hasičem.

Několikrát přemýšlel o emigraci, a to ještě před rokem 1968. Rodiče ale chtěli zůstat v ČSSR. Napadlo ho jít pracovat do uranových dolů u Příbrami, ale zůstal, protože si zde našel děvče, později svoji manželku. Se svojí ženou zůstali v ČSR, později ČR. Na léta normalizace nevzpomíná rád, ví, že lidé, kteří neemigrovali, to měli mnohdy těžší než ti, jež odešli za svobodou. Právě proto si současné svobody váží.

Se svou manželkou vychovali dva syny. Dnes se těší ze šesti vnoučat a dokonce i jednoho pravnoučete.

Pan Kopecký měl vždy rád sport, příležitostně hrál fotbal, i přes nynější věk se sportům věnuje a zajímá se o život kolem sebe.